

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 476/2025-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária Bauer s.r.o., Štúrova 19, Košice, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3Tdo/9/2024 a jeho uzneseniu z 26. marca 2025 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) až d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 4To/91/2019 a jeho uznesením zo 14. októbra 2020 a postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 3Tdo/9/2024 a jeho uznesením z 26. marca 2025. Sťažovateľka navrhovala, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu, uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka tiež žiadala priznať náhradu trov konania. Súčasťou podanej ústavnej sťažnosti bol aj návrh sťažovateľky v zmysle § 123 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na začatie konania o súlade § 66 ods. 3 Trestného poriadku s čl. 1 ods. 1 ústavy, čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 3 a 4 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru, čl. 13 dohovoru a čl. 14 dohovoru.

2. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 476/2025-15 z 9. septembra 2025 prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/9/2024 z 26. marca 2025, ako aj konaním a postupom, ktoré predchádzali jeho vydaniu. Návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov nevyhovelo a vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 1T/17/2017 zo 7. mája 2019 spolu s [REDAKOVANÉ] uznaná vinnou zo spáchania prečinu marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 a 2 Trestného zákona.

4. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením zo 14. októbra 2020 tak, že odvolanie sťažovateľky v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením z 26. marca 2025 tak, že podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľky odmietol.

III.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu namieta arbitrárnosť, absolútnu neodôvodnenosť, neprimeranosť, svojvoľnosť a nezákonnosť napádaného uznesenia, čím malo dôjsť k porušeniu ňou označených práv. Sťažovateľka poukázala na to, že sa pri preberaní uznesenia krajského súdu zo 14. októbra 2020 spravovala osemnásťdňovou úložnou dobou uvedenou na oznámení o uložení zásielky zo strany doručovateľa Slovenská pošta a.s., ktorej odosielateľom bol okresný súd. Sťažovateľka si zásielku riadne a včas vyzdvihla 8. januára 2021 v okresnom súde určenej osemnásťdňovej odbernej lehote, o čom bola poučená v oznámení o uložení zásielky. Sťažovateľka následne podala 8. januára 2024 dovolanie na najvyššom súde v zákonnej trojročnej lehote. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol ako oneskorene podané z dôvodu, že u sťažovateľky nastala podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku fikcia doručenia 29. decembra 2020. Zákonná trojročná lehota na podanie dovolania jej preto mala uplynúť 30. decembra 2023. Sťažovateľka namieta, že počas trestného konania nebola zákonne poučená o § 66 ods. 3 Trestného poriadku, a teda nemala žiadnu vedomosť o aplikácii daného zákonného ustanovenia a z neho plynúcich právnych dôsledkoch v podobe fikcie doručenia po uplynutí trojdňovej úložnej doby. Takýto postup všeobecných súdov mal byť v hrubom rozpore s právom sťažovateľky na spravodlivý proces, súdnu ochranu a obhajobu a tiež s jej právami zaručenými v čl. 13 a 14 dohovoru.

IV.

Vyjadrenie najvyššieho súdu

7. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení poukázal na to, že zo spisu Mestského súdu Košice (predtým okresného súdu) sp. zn. 1T/17/2017 vyplýva, že sťažovateľka bola 17. októbra 2016 pred svojím výsluchom v procesnom postavení obvinenej vyšetrovateľom Policajného zboru mjr. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] okrem iného poučená aj podľa § 66 ods. 2 a 3 Trestného poriadku (čl. 178),

pričom každá strana predmetného výsluchu vykonaného za prítomnosti obhajcu sťažovateľky je opatrená jej vlastnoručným podpisom.

8. Najvyšší súd je presvedčený, že v danom prípade boli pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky rešpektované všetky náležitosti, ktoré zákon spája s účelom právnej fikcie, v tomto prípade s účelom fikcie doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Z uvedeného dôvodu nie je možné konštatovať, že sťažovateľkou namietaný postup všeobecných súdov bol v hrubom rozpore s právom sťažovateľky na spravodlivý proces, súdnu ochranu a obhajobu a tiež s jej právami zaručenými v čl. 13 a 14 dohovoru.

9. Najvyšší súd hodnotí ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú a navrhuje, aby jej ústavný súd nevyhovel.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je, že nebola zákonne poučená o § 66 ods. 3 Trestného poriadku, a teda nemala žiadnu vedomosť o aplikácii daného zákonného ustanovenia, a preto lehota na podanie dovolania fikciou doručenia rozhodnutia krajského súdu nezačala plynúť. Pokiaľ najvyšší súd vychádzal z uvedeného zákonného ustanovenia pri skúmaní plynutia lehoty na podanie dovolania, porušil jej označené základné práva.

11. Ústavný súd na úvod uvádza, že nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

12. Ústavný súd preto zameral svoju pozornosť na ústavnú udržateľnosť odmietnutia dovolania proti uzneseniu krajského súdu ako podaného oneskorene, a teda na zistenie, či skutkové a právne závery najvyššieho súdu, na ktorých založil napadnuté uznesenie, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

13. Podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku: „Ak nebol adresát zásielky, ktorú treba doručiť do vlastných rúk, zastihnutý na adrese, ktorú na tieto účely uviedol, zásielka sa uloží u orgánu, ktorý zásielku doručuje, a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží sa písomnosť na pošte alebo orgáne obce a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, kde a kedy si môže zásielku vyzdvihnúť. Ak si adresát zásielku nevyzdvihne do troch pracovných dní od uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel; toto neplatí, ak ide o doručenie obžaloby, uznesenia o podmiennečnom zastavení trestného stíhania a trestného rozkazu.“

14. Už citované zákonné ustanovenie upravuje osobitnú procesnú situáciu v súvislosti s doručovaním zásielok orgánov činných v trestnom konaní a súdov, ktoré sú v zmysle tohto zákonného ustanovenia povinné postupovať. Pre postup podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku však musia byť kumulatívne splnené zákonné podmienky. Osoba, ktorej sa zásielka doručuje, musí byť vopred poučená o doručovaní a následkoch s tým spojených, v opačnom prípade nie je možné fikciu doručenia uplatniť a orgány činné v trestnom konaní a súdy sú povinné akceptovať dátum reálneho prevzatia zásielky.

15. Ústavný súd sa preto na účely zistenia splnenia zákonných podmienok na aplikáciu postupu v zmysle § 66 ods. 3 Trestného poriadku oboznámil so spisovým materiálom okresného súdu. Z čl. 178 spisu vyplýva, že sťažovateľka bola príslušným vyšetrovateľom v priebehu trestného konania 17. októbra 2016 pred svojím výsluchom v procesnom postavení obvinenej poučená podľa § 66 ods. 2 a 3 Trestného poriadku. Každá strana zápisnice o výsluchu sťažovateľky konaného 17. októbra 2016, ktorý bol realizovaný aj za prítomnosti jej obhajcu, bola sťažovateľkou vlastnoručne podpísaná.

16. Ústavný súd poukazuje na to, že § 66 ods. 3 Trestného poriadku predstavuje osobitnú normu trestného procesu. Použitie normy obsiahnutej v § 66 ods. 3 Trestného poriadku v namietanom uznesení najvyššieho súdu zodpovedá nielen jej textu, ale aj jej účelu, ktorým je nastavenie efektívneho doručenia tým subjektom trestného konania, ktoré orgánom činným v trestnom konaní a súdom uviedli svoju adresu na doručovanie, a preto si museli byť vedomé následkov neprebratia zásielok, ktoré im boli dvakrát doručované a následne uložené. Sťažovateľka bola v prípravnom konaní v procesnom postavení obvinenej pri prvom výsluchu (17. októbra 2016) poučená v zmysle § 66 ods. 2 a 3 Trestného poriadku a zároveň uviedla ako adresu na doručovanie písomností adresu svojho trvalého bydliska, a teda adresu [REDAKOVANÉ], na ktorú jej bolo uznesenie krajského súdu doručované. S dňom doručenia rozhodnutia, resp. inej písomnosti spája zákon významné právne skutočnosti, napríklad nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia, a preto sú orgány činné v trestnom konaní a súdy povinné postupovať podľa záväzných pravidiel doručovania v zmysle Trestného poriadku. Pokiaľ sa sťažovateľka odvoláva na osemnásťdňovú odbernú dobu ustanovenú poštovými podmienkami Slovenskej pošty a.s., ústavný súd uvádza, že táto doba predstavuje časový úsek, počas ktorého si adresát môže zásielku vyzdvihnúť, avšak nemôže za žiadnych okolností ovplyvňovať spôsob a pravidlá vykonávania úkonov upravených v tretej hlave prvej časti Trestného poriadku (I. ÚS 518/2014).

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľka nepreukázala žiadne defekty konania zo strany najvyššieho súdu, ktoré by bolo možné preskúmať z hľadiska ňou označených práv. Ústavný súd zastáva názor, že boli splnené zákonné podmienky na aplikáciu § 66 ods. 3 Trestného poriadku. Ak by pri splnení podmienok v zmysle § 66 ods. 3 Trestného poriadku súd akceptoval reálne (faktické) prevzatie rozhodnutia po tom, čo by uplynula zákonná lehota, postupoval by v rozpore s právnou úpravou obsiahnutou v Trestnom poriadku. Takýto postup by bol v rozpore s princípom právnej istoty, pretože by umožňoval rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť doručením fikciou, kedykoľvek neskôr prevziať a následne napadnúť opravným prostriedkom, čím by bola negovaná jeho právoplatnosť.

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považuje ústavný súd napadnuté uznesenie za ústavne akceptovateľné. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne popísal dôvody, pre ktoré považoval dovolanie

sťažovateľky za oneskorené, a pri výklade a aplikácii zákonného predpisu nepoprel jeho účel a význam.

19. Z uvedených dôvodov ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu